

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΜΑΡΣΙΛΛΩ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΑΚΑΡΑΚ

συνταγματάρχης Σακαράκ, τού άποικιακού πε-
κουού, άφού ύπηρετήσε γενναία την πατρίδα
σε όλα τὰ πλάτη και όλα τὰ μήκη τής ύδρο-
γειού, είχε πάρει τήν σύνταξί του και ζούσε
στή Βρέστη, τήν πατρίδα του.

Κατά τή διάρκειά τής μακρούς σταδιοδρο-
μίας του, είχε πολεμήσει συχνά, είχε πih μπό-
λικο άφρέτι κι' είχε κερτίσει έναν περιόρισμο
όλιο. Άκόμα και... παντρεύτηκε κάποια έποχή,
κατά τή διάρκειά μιιάς άναρωτικής άδειάς
του, μά ό γάμος του, άσφαλώς, δέν ήταν έπι-
τυχής, γιατί έξη μήνες μετά τήν τέλει του μυστηρίου ό συνταγματάρ-
χης μας χάφισε και ξαναγύρισε στην έργάνικη ζωή, στην ήπια του, στο
άλοκωλ και στις περιπέτειες. Αυτό τού έφημερο έπεισόδιο τής ζωής του
τό είχε ξεχάσει πια από καιρό, όταν έγκατέλειπε τού στρατεύμα και
ξανάειν πολίτης.

Ό συνταγματάρχης Σακαράκ ήταν
ψηλός, άδύνατος, στεγνός και κίτρινος
σαν παραγιομένη μπανάνα και τὰ
πενήνια του χρόνια δέν φαινότουσαν
νά τόν βαραινούν καθόλου. Όσο γιά
τόν χαρακτήρα του θά ήταν δύσκολο
νά μιλήση κανείς. Η ίδιουσυχρασία
του δέν ήταν καθόλου συνηθισμένη. Ό-
στόσο θά μπορούσε νά πη κανείς γι'
αυτόν: «Νά ένας άνθρωπος πολύ προ-
τότυπος!»

Ό συνταγματάρχης Σακαράκ, στή
Βρέστη, άτύλος πολίτης, πια, έξουσε
άπολύτως μόνος και δέν έβλεπε κανένα.
Ήταν, τάχα, μισογύνης και μισάνθρω-
πος; Ήταν, τάχα, δειλός ή περιφρονού-
σε τόν κόσμο; Κανένας δέν ήξερε τίποτε
σχετικώς. Τό βέβαιο εινε ότι, μόλις ό
συνταγματάρχης μας εγκαταστάθηκε στο
σπίτι του τής Βρέστης, δέν έβγαине πια
έξω, παρά γιά νά κάνει τίς άπαραί-
τητες δουλειές του και δέν χαιρετούσε
ψηχί ζωσα. Έκτός από τή σύνταξί του
είχε και σεβαστά περιουσία. Κάθε ά-
νοι, λοιπόν, τού ήταν έξασφαλισμένη. Έν
τούτοις, ό τρόπος με τόν
όποιο έκανε όργανοισή τή ζωή του, δέν
είχε τόν άλλω άνδρωτόπαν.

Χειμώνα, καλοκαίρι, στις πέντε τού
πρωί, άκούοντας τού χτύπημα
ένός ζυπιτηριού, άνορθωνόταν στό κρεβάτι
του, φώναζε δυνατά:
— Σακαράκ! Σακαράκ!
Κι' έξακολουθούσε με τόν προστακτικό:
— Σήμερα θά τινάξω όλους τούς τάπητες,
θά μου κινήσει τή αρ-
νά καθαρής λίγυ καλύτερα τόν μεγάλο
καθρέφτη του, φώναζε δυνατά:
— Σακαράκ! Σακαράκ!
Κι' έξακολουθούσε με τόν προστακτικό:
— Σήμερα θά τινάξω όλους τούς τάπητες,
θά μου κινήσει τή αρ-
νά καθαρής λίγυ καλύτερα τόν μεγάλο
καθρέφτη του, φώναζε δυνατά:
— Σακαράκ! Σακαράκ!

Κι' έξακολουθούσε με τόν προστακτικό:
— Σήμερα θά τινάξω όλους τούς τάπητες,
θά μου κινήσει τή αρ-
νά καθαρής λίγυ καλύτερα τόν μεγάλο
καθρέφτη του, φώναζε δυνατά:
— Σακαράκ! Σακαράκ!

Κι' έξακολουθούσε με τόν προστακτικό:
— Σήμερα θά τινάξω όλους τούς τάπητες,
θά μου κινήσει τή αρ-
νά καθαρής λίγυ καλύτερα τόν μεγάλο
καθρέφτη του, φώναζε δυνατά:
— Σακαράκ! Σακαράκ!

Άφού τελείωνε αυτές τίς οδηγίες, ό
συνταγματάρχης Σακαράκ, πήδουσε από
τό κρεβάτι του και φορούσε ένα παλιό παν-
τελόνι. Έπειτα, περνούσε σιγά γυμνά πόδια
του ένα ζευγάρι παλιοσαντοφάκια, έφερε
στο δωμάτιό τής ύπηρεσίας και περνούσε
άπό τό λαμπρό του μά ποδιά ύπηρετού.
Γιατί ή όρντινάτσα Σακαράκ ήταν ό
ίδιος ό συνταγματάρχης; Σακαράκ!... Και
στών ίδιο τόν έαυτό του ό συνταγματάρχης
έδινε όλες αυτές τίς διαταγές.

Και τίς έκελούσε με ζήλο, με γρη-
γοράδα. Γκάπ-γκουλί!... Γκάπ-γκουλί!... Οί
τάπητες έσοκονίζόντουσαν, ή άράχνης
τού σαλιανού καθαρζίζόντουσαν, ό καθρέφτης

γινόταν γυαλί!... Η λάσπες τού αντίθαλάμου γινότουσαν άφαντες, τού
κροσί μοπιλιάρζιόταν κι' έπειτα, ό Σακαράκ, καθάλλουσε τή μοτσου-
κλέττα κι' έτερε για τὰ φώνια... Γυρίζοντας, άρχιζε τού μαγειρεύ-
μα... Γρήγορα! Γρήγορα! τού είχε πη ό συνταγματάρχης του...

Συνέβαινε καμιά φορά—σπανιώτατα όμως—νά έχη σημάει έντε-
κάμιση ή ώρα και ή όμελέττα με τὰ δώδεκα αυγά νά μην εινε έτοιμη
άκόμα. Τότε ό συνταγματάρχης Σακαράκ, που ήταν με τήν ποδιά άκό-
μα, έστρεκε μπρός στον καθρέφτη κι' έλεγε ψυχρά στον έαυτό του:

— Σακαράκ! Άκούς τού ρολοί; Χτυπάει έντεκάμιση... Άγρησες!
Τόσο τού χειρότερο για σένα, παλληκάρι μου! Σου τού ειλια πη: Τέσο-
σες μέρες περιορισμό... Τόν έχεις!... Μετά τού φαγητό θά πιάς νά
φροντίσεις για τήν τροφή σου τών τεσσάρων αυτών ήμερών... Γιατί
άπαγορεύεται άσθερά από τόν κανονισμό νά πιάς στην πόλη κατά τό
διάστημα αυτό.

Μόλις άπότρωγε, με τή μουκιά άκόμα στό στόμα, ό Σακαράκ
έβγαине και άγόραζε τὰ άπαραίτητα τρόφιμα για τόν περιορισμό του
και έπι τέσσερες ήμέρες έμενε μέσα,
θήμα τής πειθαρχίας, τιμωρημένος άπ'
τόν ίδιο τόν έαυτό του!

Μά, τελευταία, εινε ένα έντελώς ά-
προσδόχτο γεγονός. Μιά μέρα, ό Σα-
καράκ—όρντινάτσα είχε πάει στη να-
νάβισσα ν' άγοράσει φρούτα, όταν σπ-
κωνόνας τὰ μάτια του άπάνω τής, έ-
νοιωσε άξαφνα στην καρδιά του, ναί,
στη γέφυρα πια καρδιά του, ένα δυνα-
τό χτύπημα...

Αυτή ή γυναίκα δέν ήταν ή ταχτική
μανάβισσα, ή όποια, φαιναίται, είχε
πουλήσει τού κατάστημά τής σ' αυτήν
πού έβλεπε τώρα ό Σακαράκ μπροστά
του. Κι' αυτή ή καινούργια μανάβισσα
ήταν νέα και παχουλή, ροδινη και
ξανθή... Ποιά άνάμνηση, τάχα, έψυπνε
άξαφνα μέσα στην καταγυρισμένη μνή-
μη τού Σακαράκ; Ποιά δημοότητα με
κάποιαν άλλη τού θύματος ή γραμμές
τού κορμιού τής και τὰ χαρακτηριστικά
τής; Μυστήριο! Τό γεγονός, πάντως,
εινε ότι εκείνη τήν ήμερα τού γένμα τού
συνταγματάρχου Σακαράκ ήταν έτοιμο

στις δώδεκα παρά πέντε, έξ αίτίας τής μεγάλης άφηρημάδος τού Σα-
καράκ—όρντινάτσα. Μά ή τέσσερες μέρες περιορισμού πού έτέβλεπε
στον έαυτό του ό συνταγματάρχης δέν έφεραν κανένα αποτέλεσμα...
Και τήν άλλη μέρα και τήν μεθεπομένη έπανεληθήσαν τὰ ίδια.

Τό πράγμα ήταν ασυμπαρό... Και ό άτερεχος στό ζήτημα τής πει-
θαρχίας Σακαράκ συγκρούσε μέσα του ένα είδος στατοδικείου... Προ-
σπαθίσε, ωστόσο, νά δικαιολογηθί στον έαυτό του, λέγοντας, ότι δέν
ήταν ό συνταγματάρχης Σακαράκ αυτός που είχε δεχτή τού χτύπημα
στην καρδιά, αλλά ό Σακαράκ—όρντινάτσα! Έφταν, λοιπόν, στών
συνταγματάρχη νά διατάξη τήν όρντινάτσα νά μην πατήση πια τό
πόδι του στή; μανάβισσας και όλα θά κα-
νονοζίντουσαν.

Ναί!... Μά τήν ήλλη μέρα, για πρώτη
φορά, ή όρντινάτσα, δέν υπάκουσε στο
συνταγματάρχη και ξαναπήγε στο άπαγο-
ρευμένο μαγαρί... Και τή μεθεπομένη έ-
κα τού ίδιο. Αυτό δέν μπορούσε νά βα-
σταίη. Ό συνταγματάρχης ένοιωθε πως ει-
χε βγη άπ' τόν ίσιο δρόμο... Μιά γυναίκα
στη ζωή του; Ποτέ! Κι' ένοιωθε τόν έαυτό
του συνέχο τής όρντινάτσας του, γιατί
δέν] τόν έτιμαρούσε πια...

Αυτό πού εινε ήταν έγγίημα έσχάτης
προδοσίας!...

Κι' ό συνταγματάρχης Σακαράκ ήταν
άνθρωπος τού γνήζοντες. Συνεχίστε,
λοιπόν, γαι πάλι τού στατοδικείο τής συ-
νειδήσεώς του και καταδίκασε τόν Σακα-
ράκ—όρντινάτσα εις θάνατον!

Άμέσως, μετά τήν έκδοσι τής ναταδι-
καστικής άποφάσεως, έγραψε τή διαθήκη
του και, σπριζίζοντας, τού πιστόλι του στών
κροτάφο του, τινάξε τὰ μυαλά του στών
άέρα...

Οί άναγνώσταί μας θά τόν νομίσουν
ίσως για τρελλό. Ποιός έφερε όμως... Ίσως
νά ήταν πολύ φρόνιμος.

— Σακαράκ !... Σακαράκ !...

— Σακαράκ ! Άκούς τού ρολοί !